

Într-o verde grădiniță

Șade-o dalbă copiliță

Pe-așternut de calonfiri,

La umbră de trandafiri.

Trece-un voinicel cu grabă,

Și din fugă o întreabă:

—Spune-mi, dalbă copiliță,

Cu rumena ta guriță,

Ești nevestă, ori ești fată,

Ori zâna din ceri picată?

—Nici nevestă sunt, nici fată,

Nici zână din ceri picată,

Ci sunt floare garofiță,

Răsărită-n grădiniță;

Dar tu, voinicele, spune,

Ești însurat, ori ești june?

—Eu sunt, dragă, Brumărelul,

Îi răspunse voinicelul.

Eu vin seara, pe răcoare,

De mă culc pe sân de floare,

Și când plec voios, cu soare,

După mine floarea moare!